

Kérdések — Feleletek.

1. Az Apostolok ünnepein hallgathatunk-e második szentmisét, ha módunkban van?

Nem, hanem tartsuk magunkat Szokásaink előírásához és csak május 1-én, június 29-én és december 27-én hallgassunk e napokon második szentmisét.

2. Minden szerdán elmondjuk-e a Szent József litániát a szentmise után?

Nem, csak a hó első szerdáján.

3. A lelki szeretetszolgálatot mindig ugyanazon társnőnkől kérjük-e?

Nem. A szemináriumban sorban kérjük az ugyanazon tiszt-ségben levő nővérektől, a házakban pedig sorban, a ház nővéreitől.

4. Ha a szolgáló-nővér nincs jelen a reggeli-imánál, az őt helyettesítő nővér hogyan kezdje az imát: Gondoljuk meg, stb., vagy pedig mindjárt a Veni Sancte-val?

Üssék fel a kis nővér-könyv első oldalát. Így olvassák benne: A szolgáló-nővér vagy helyettese így kezdi az imát: Gondoljuk meg, stb.

5. A házakban egyesek négy órakor kelnek, azok pedig, akiknek engedélyük van a pihenésre, félhatkor, hatkor vagy félhétkor kelnek. Nem kellene-e a pihenésben is egyöntetűségnek lennie?

Az Anyaházban háromnegyed hatig tart a pihenés, mert a második szentmise félhétkor van. A társházakban a körülmények szerint a szolgáló-nővér állapítsa meg a második keltés idejét.

6. Minden nővér sorra kerüljön-e az asztali olvasásnál?

Bizonyára. Akik csak tehetik, olvassanak sorjában egy-egy hétig. A nagyobb intézetekben a szolgáló-nővér jelöli ki szombatonként azokat, akik az olvasásnál, az imánál, a mosogatásnál stb. sorosak.

Czot Emil C. M. igazgató.

Felelős szerkesztő: Áronffy Ferenc C. M.

Kiadja: Szent Vince Szeretet-leányainak Tartományi Elöljárósága
Budapest, I. Nagybaldogasszony-útja 27.

IRGALMAS NŐVÉREK HÁZINYOMDÁJA FELELŐS VEZETŐ: LAISZKY JENŐ



A mi Szent Anyánk!

Dicső Anyánk szenttéavatásának évében nem tehetünk jobbat, mint hogy „Az Anyaház Visszhangja” nyomán mi is minden héten figyelemmel tanulmányozzuk szent Alapítónőnk csodálatosan szent életének egyes kiemelkedőbb mozzanatait. Ez az élet, mely annyira elragadta Szentséges Atyánk szívét-lelkét s melyet csodálatosnak és szinte csodás ellentétek, sőt többszörös életszentségek egyidejű találkozásának mond, reánk nézve is igen hasznos tanulmány lesz. Ilyformán nem csupán évenként olvassuk el életrajzát, hanem igen gyakran, minden szombaton föltekintünk arra a gyönyörű példaképre, amelyet szent Vince szerint csak utánoznunk kell, hogy mi is szentekké lehessünk.

Az alább következő rövid szakaszokkal kezdjük meg tehát minden szombaton a kétórás olvasást, mindenkor csak egy-egy pontot olvasván el figyelemmel.

I. Isteni kiválasztás.

A magasfokú életszentségre kiválasztott gyermek 1591 augusztus 12-én született oly családban, mely a magasabb társadalmi körökhöz tartozott ugyan, de rangjához illő vagyonnal nem rendelkezett. Szervezete annyira gyenge és törekeny, hogy ez a tüzes lélek egész életén át ennek a rabja. Folytonos gyengélkedéssel és gyakori súlyos betegséggel küzdödé, mégis oly nagy arányú munkálkodást fejt ki, mely erőteljes szervezetet is kimerített volna. Mi több, minden testi gyengesége mellett még szigorúan bőjtöl, ostromozza magát és pontosan betartja a Társulat fásztító gyakorlatait is.

Már 1647-ben azt állította róla szent Vince, hogy „már tíz év óta csak a kegyelem tartja fenn benne az életet”, mindamellett rendkívüli buzgósággal és szeretettel fog mindig újabb és újabb alkotásokhoz a szenvedő emberiség javára.

Ha még hozzávesszük, hogy istenadta fényes szellemi tehetségei alapos kiképzésben is részesülhettek s így Istenhez vonzódo, szeretettől izzó lelkével harmonikusan együttműködhettek, akkor megértjük, miért mondja róla az Egyház: „Isten kiválasztotta és megkülönböztette őt” s azt is, miért adjunk szívünk mélyéből hálát az Úrnak boldog Anyánk szent életéért.

Hálálkodjunk tehát, hogy de Marillac Lujzában ily tökéletes anyát és példaképet nyertünk. De azért a sok értékes adományért is, amelyekkel bennünket, az ő gyermekeit, is elhalmozott: hogy meglehetősen egészséget adott arra, hogy az ő szüléjében dolgozhasunk; elég világosságot arra, hogy a tökéletesség útján előhaladjunk; elég eszményi gondolkodást arra, hogy egészen az ő szolgálatára szenteljük magunkat; egy szóval, mindama tulajdonságok összeségeért, amelyek Isten kiválasztott gyermekeivé és boldog Anyánk dicsőségének részeseivé tesznek bennünket, ha oktatásait meghallgatjuk és szent életének példáját követjük.

2. A Gondviselés vezetése.

Boldogunk e szavakkal fejezte ki ezt: „Már jókor tudtomra adta Isten akaratát, hogy csak a keresztek útján juthatok el hozzá. Születésem óta sohasem hagyott szenvedések nélkül.”

Édesanyját elvesztette, még mielőtt megismerhette volna. Édesatyja szerette ugyan, de másodszor is megnősült s Lujzát emiatt a poissy-i kolostor domonkosrendi apácáira bízta. Majd ismét Párisba hívta vissza, de nem az atyai házba. Lujza ott egy ügyes és erényes tanítónő keze alá került, hogy a családja anyagi állapotának megfelelő kézimunkákat is elsajátítsa. A poissy-i kolostor fényéhez viszonyítva, ez nemcsak szerény, de szegényes környezet volt számára. Tanítónője oly szegény volt, hogy Lujza üzletek számára vállalt munkát és dolgozott, csak hogy könnyítsen szegénységén. Alacsony munkákat is végzett a házban.

Mikor Isten elvette édesatyját, minden vigaszát abban lelta, hogy el-ellátogatott a kapucinus apácákhoz, akiket a Kínszenvedés leányainak is neveztek. Résztvett áhítatgyakorlataikon és szegényes étkézéseiken. Tüzes lelkesedésében meg is ígérte Istennek, hogy belép hozzájuk.

Ez az áldozat bizonyára kedves volt az Úr szemében, azon-

ban más szándékai voltak e kedves lélekkel. Tudtára is adta, hogy a számára fenntartott kereszt nem a zárdában vár reá. Ekkor házasságra lépett Le Gras Antallal, és pedig 1613 február 5-én, 22 éves korában. Esküvője napján ki gondolt volna arra a nagy küldetésre, amelyre az isteni Gondviselés ezzel is előkészítette?

Csodáljuk meg a Gondviselés szándékait Anyánk életében! Ami pedig minket illet, jegyezzük meg, hogy legbölcsebben teszünk, ha egészen a Gondviselés vezetésére bizzuk magunkat és mindazt ami ér, — kivált pedig a keresztet — gyermeki alárendeltséggel az ő kezéből fogadjuk.

3. Kötelesség és kereszt.

Ez a két szó jellemzi legjobban Lujza házaseletét 1613 és 1625 között. Ami kötelességét illeti, hűségesen gyakorolta azt első sorban férjével szemben, akit haláláig önfeláldozó szeretettel vett körül. A legfigyelmesebb gondossággal gyakorolta azt fiával szemben is.

De a szegényekről sem feledkezett meg. „Nagy szájalommal és áhítattal szolgált a szegényeknek. Mindenféle jó dolgokat, befőttest, kétszersültet s más édességeket vitt nekik. Fésülte, tisztogatta őket. Akár esett, akár fagyott, otthagytá úriasszony barát-nőit, hogy a hegyen lakó s didergő szegényen segítsen... A Szent Megváltó-plebánia volt színhelye irgálmassága tényeinek.”

A kereszt sem hiányozhatott ebben az időben, hiszen ez a kiválasztás legbiztosabb jele. A d' Attichy rokon-családban elhalnak a szülők; hét árva marad vissza. Lujzáék veszik gondjaikba e gyermekeket. Majd később Le Gras Antal egészségi állapota okoz sok gondot és nyugtalanságot, míg 1625 végén Isten magához nem szólítja.

Leírhatatlan benső szorongások és gyötrelmek kísérték e gyászesetet. „Eljött az óra, kedves lélek, — írja neki de Camus püspök, — hogy átölelje a keresztet, mert már csak ez egyedüli támasza a földön.” De a jó Isten ezzel is a Gondviselés kijelölté utakon vezette.

„Előkelő, nemes körbe helyezte, hogy vonzó példája lehessen százada nagy asszonyainak. De már korán a szegények és szenvedők felé irányította szívét, mert azok lesznek majd később szeretetének kizárólagos tárgyai. Azt akarta, hogy művelt legyen; még műveltebb, mint a rangjabeli nők, hogy majdan tekintéllyel, világos belátással igazgathassa társulatát. Szenvédőnek, gyengélkedőnek kellett lennie, hogy szíve részvétellel forduljon minden

emberi nyomor felé. Feleség és anya volt, hogy később nagyszámú fogadott gyermekének igazán anyja lehessen. Végre özvegygyé tette, hogy soha el nem múló példája legyen az özvegyeknek s ezek megtanulhassák életéből, miszerint férjük halála után is marad az Úr Jézusban halhatatlan élettársuk és a szegényekben nagy családjuk, amelyet támogassanak és szeressenek.“ (Bauard.)

Bizzuk magunkat egészen az isteni Gondviselésre. Az ő kezéből vegyük át kötelmeinket és a keresztet is, amit számunkra tartogat.

4. A Gondviselés nyújtotta támaszok a megpróbáltatásokban.

A jó Isten atyánk; sohasem bocsát reánk oly megpróbáltatást, mely erőnket meghaladja. Egyszülött Fia maga biztosít róla: Az *Atya szeret titeket* s az Egyház ismételten hangoztatja ezt a kijelentést.

A leggyötrőbb aggodalmak idején, 1613 és 1625 között is angyalait küldte el a jó Isten, hogy megvilágosítsák és megerősítsék szolgálójának lelkét. Elsőbben is a bölcs és szentéletű de Marillac Mihályt. Jól tudta ez, „hogy Lujza gyengéd lelkiismerete szüntelen aggódik, vajjon megfelel-e élete Isten akaratának.“ — „Jó lesz megtanulnia, kedves Asszonyom, — írja neki, — hogy a jó Isten nem alkalmazkodik a mi terveinkhez és szándékainkhoz. Akaratát mindenki fölismerheti, ha ott keresi, ahol szent Fölsége hozzánk szólni akar. Az alázatos, kicsiny lélek megelepszik azzal, hogy aláveti magát neki. Korántsem írja elő az utat, amelyen követni akarja. Elfogadja, ami jön. Hálával használ föl mindent...“ Több ilyen bátorító levél érkezett tőle. „Mihelyt Párisba érkezem, — jelzi az egyikben — igen szívesen támogatom és pedig teljes erőmből.“

Isten egy még nagyobb mester: Szalézi szent Ferenc látogatásával és tanácsaival is erősítette lelkét. Később is mindig csak „az ő dicső atyjának“ nevezi őt Lujza.

De Camus, belley-i püspök is ilyen irányban vezette Lujzát nagy bölcseséggel: „Ne töprengjen annyit ily közömbös dolgok felett! Fordítsa el tekintetét önmagáról és irányítsa mindenkor Jézus Krisztusra. Szerintem ebben áll majd egész tökéletessége...“

Végül égi beavatkozás hozta meg számára a teljes világosságot és békét és pedig 1623 pünkösdjén, a szentmisében: „Kijelentést nyertem az iránt, hogy férjemmel kell maradnom és majd eljön az idő, amikor letehetem a szegénység, tisztaság és engedelmisség fogadalmát és olyanokkal leszek együtt, akik ugyanazt cselekszik. Megértettem, hogy segíteni fogjuk embertár-

sainkat...“ Lujza akkor még nem értette meg ennek módját, mert Isten szent Vincének tartotta ezt fenn, akihez elküldte őt, hogy fölfedje számára a szeretet missióját.

Áldjuk a Gondviselést, mely az ő útjain vezette dicső Anyánkat és újítsuk meg amaz elhatározásunkat, hogy mindenkor tanulékony lélekkel követjük sugallásait és intézkedéseit.

(Folytatjuk.)

Közeleg a szenttéavatás.

(Főtiszt. Souvay generális-atyától.)

Őszentsége, XI. Pius pápa alapításuk háromszáz éves jubileumát azzal tette nevezetessé, hogy Labouré Katalin nővért, a Csodásérem apostolát a Boldogok, csodálatos életszentségű Anyjukat pedig a Szentek sorába iktatja.

Az egyes államok is különböző fokozatú kitüntetésekben részesítik mindazokat, akik nagy szolgálatokat tettek hazájuknak. Éppúgy az Egyház is különböző fokozatú megdicsőítésekben részesíti azokat, akik neki — vagyis inkább Annak, akit idelent képvisel, — nagy szolgálatokat tettek. Boldoggá, majd később szentté is avatja őket, miután előbb figyelmes vizsgálatban, hosszas és aprólékos perekben állapította meg érdemeiket és miután maga a jó Isten is beleegyező szavazatát adta ehhez azzal, hogy csodákat művelt általuk.

Jó anyjuk szenttéavatási pere is ezen a rendes vágányon jutott el idáig.

1886 április 2-án indították meg az első vizsgálatokat Párisban. Ez öt évig tartott. Egymásután jelent meg a tanúk hosszú sora a nagyméltóságú érsek úr által alakított egyházi törvényszék előtt. E tanúságtételeket írásban összegyűjtve, az akta-köteget Rómába vitték át. Erre 1901-től 1905-ig folytatódott az apostoli per. Az erényeinek hősiességéről szóló dekrétumot 1911 július 19-én, a három csoda hitelességét megállapító dekrétumot 1919 március 9-én olvasták fel. Végre, 1920 május 9-én megtörtént Anyjuk boldoggáavatásának nagy eseménye. Boldoggáavatásától szenttéavatásáig pedig ismét tizennégy esztendő telt el. Amint látjuk tehát, az Egyház bölcs lassúsággal jár el az ilyen dolgokban. Összesen negyvennyolc évig tartó tanukihallgatások, szaktanácskozások és fontolgatások után végre tehát kimondotta, hogy De Marillac Lujza megérdemli, hogy neve a Szentek sorába iktattassék. Létezhetik-e ennél megtisztelőbb és biztosabb tanúságtétel?

A március 11-én végbemenő szenttéavatás igen megtisztelő mindenekelőtt magára De Marillac Lujzára nézve. De megtisztelő szent Vincére is, aki lelkiigazgatója, tetteinek sugalmazója, vezetője volt s aki oly bölcsen irányította őt az életszentség útján. Az ő fejét körülragyogó sugarak mintegy visszfényei annak a gloriolának, amely szent Vince fejét övezi. Vajjon mivé lett volna Lujza, ha nem kerül szent Vince vezetése alá? Valószínűleg valamely zárdában talált volna menedéket s ott halt volna meg, miután éveken át gyakorolta az önmegtagadást, lelkiösszeszedettséget és imádságot. Penitenciái és Isten felé való szüntelen lánzgadozásai talán igen szép helyet biztosítottak volna számára az égben, de itt a földön senki sem gondolt volna többé reá. Szent Vince a cselekvés terére irányította — és pedig a szegények javát célzó cselekvés terére — azokat a szép tulajdonságokat, melyek e kiválasztott lélekben szunnyadtak. Fölfedezte, munkába állította, irányította és támogatta őket. De Marillac Lujza az ő egyik legnagyobb dicsősége, majdnem azt mondhatnám, legnagyobb műve. Tehát, ha boldoggá tesz valakit ez a szenttéavatás, úgy bizonyára szent Vince az.

De nagy megtiszteltetés a Társulatra nézve is. Hiszen Anyjuk az, akit szenttéavatnak; már pedig mindaz a tisztelet, amellyel az anyát illetik, a gyermekre is fényt vet. Egy és ugyanazon család tagjai között közös az öröm és közös a bánat, közös a dicsőség és közös a megaláztatás is. De Marillac Lujzára — ma holnap azt mondhatjuk már: de Marillac szent Lujzára mindenkor csak büszkék lehettek és lehetnek. És ez a büszkeség nem a kevélység testvére, hanem jogos, Isten felé irányuló büszkeség ez, mely nélkül lehetetlen volna a jöban való vetélkedés.

Am minél nagyobb valamely lelki család nemessége, annál inkább vigyázzanak a tagok, hogy méltókká legyenek reá. „A nemesség kötelez” — mondja a francia közmondás. De Marillac Lujza azt kívánja tehát mindannyiuktól, hogy szentekké legyenek.

E tekintetben csak szabályaikat kell követniök. A megszentelődés eszközei szinte elárasztják önöket; ha elhanyagolják őket, olyanokká lesznek, mint az az evangéliumi szolga, akire ura egy talentumot bízott. A helyett, hogy értékesítette volna, elásta s ilyformán szégyenletes téllenségben maradt. Ura meg is dorgálta keményen: *Gonosz és rest szolga!* — És így intézkedik felőle: *Vessétek ki a külső sötétségre! Ott leszen sírás és fogak csikorgatása.* (Mt. 25, 30.)

Önökre pedig nem egy talentumot bízott a jó Isten, hanem tízet, huszat vagy még többet is! Önöket szinte túlhalmozza ke-

gyelmeivel. Mily szigorú számadást kell majd erről adniok az utolsó napon! Emeljék tehát tekintetüket az égre! Nézzenek dicső Anyjukra s így fohászkodjanak hozzá: „Anyám, te oly jól felhasználtad életedben Isten adományait; engedd, hogy nyomdokaidban járjak! Eszközölj ki számomra elég bátorságot arra, hogy vidám szívvel hozzam meg a szép hivatással járó áldozatokat. Megígérem neked, hogy megtartom szabályaimat s híven teljesítem a szent fogadalmakkal magamra vett kötelmeimet. A szegényeket szeretem, szelíden résztvevő leszek irányukban és szolgálatra kész minden egyes nővértársammal szemben. Nem vesztegetem el az időt, hanem állandóan foglalkozom. Arra töreksem, hogy Üdvözítőnk halálom órájában hozzám is e szavakat intézhesse: *Jól van, derek és hű szolgálóm. Mivel hogy a kevélsben hű voltál, sokat bízok rád: menj be Urad örömebe!* (Mt. 25, 21.)

Szent Vince maga biztosít róla, hogy ezeket a vigasztaló szavakat hallják majd egyszer, ha mindhalálig kitartanak szent-hivatásukban. Valamennyiüknek azt kívánom, hogy egykor majd elfoglalhassák helyüket az égi, nagy Családban, ahol várják már önöket szent Vince és boldog Lujza a nővérek egész légiójával együtt, akik azért osztoznak most égi dicsőségükben, mert ideleln követték őket erényeikben.

A De Tuto dekrétum kihirdetése.

Miután a november 7-én tartott gyűlés sikerrel végződött, a következő vasárnap: november 12-én Őzsentsége elnökletével hirdették ki a De Tuto dekrétumot. Kedves római nővéreink a következőket írják róla:

A Konzisztórium nagytermét egészen megtöltötték már a missióspapok, nővérek, szerzetesnők és világi egyének, amikor fő-tisztelendő generális-atyánk Scognamillo úr kíséretében belépett. Atyailag üdvözölte nővéreinket. Jóságos mosolyával mintegy kárpótolni akarta őket nagyontisztelendő anyánk távollétéért.

Néhány perccel tizenegy után megjelent Őzsentsége a nemesi gárdától körülvéve. Miután helyetfoglalt trónján, intésére felolvasták a három *De Tuto* dekrétumot, amelyet ezen a napon hirdettek ki boldog de Marillac Lujza anya, boldog Pirotti Pompilio, kegyesrendű szerzetes és az Oltáriszentségről nevezett boldog Mária Michela szenttéavatásáról.

Nem közöljük most már az elég hosszú dekrétum szövegét, mely boldog Lujza életéről, a Szeretet-leányai társulatának éppen

300 év előtt történt alapításáról és csodálatos elterjedéséről tesz említést; a mellett kitér a boldoggá- és szenttéavatási perek összefoglaló eredményére is, míg végül ünnepélyesen kijelenti, hogy *De Tuto* (tehát teljes biztonsággal) megejthetjük boldog De Marillac Lujzának, Le Gras özvegyének szenttéavatását.

A három dekrétum felolvasása után főtisztelendő Don Carmelo Blaj lépett a pápai trón elé. Ez volt boldog Michela perének referense, s mint ő, szintén spanyol származású. Miután térdet hajtott Legfőbb Pásztorunk előtt, párhuzamban rajzolta meg a három Boldog kimagasló alakját, akiknek erényei szépen kiegészítik egymást. Utalva a Megváltás Szentévére, megállapította, hogy boldog Michela mint a bűntől való megváltás áldozata áll előttünk, boldog Pirotti a tudatlanság éjéből való megváltást állítja elénk, boldog De Marillac Lujza pedig a szerencsétlenek iránt tanúsított nagy szeretetével a szenvedésből való megváltást képviseli. Végül a három nemzet: Spanyol- Francia- és Olaszország köszönetét tolmácsolja Őszentsége előtt.

Őszentsége figyelemmel hallgatta a beszédet, majd szintén zólásra nyitotta ajkait. Oly áhítattal csüngtek a Pápa szaván, mint magán az Úr Jézusén. XI. Pius meglepéssel vette e szerencsés gondolatot, hogy az életszentségnek e három nagy alakját úgy állítja elénk, mint a megváltás kiválóan hatásos gyümölcsét és folytatását: a bűntől, a tudatlanságtól és a szenvedéstől való megváltást.

Majd így folytatja: „Íme itt állnak előttünk nagyságok, akiket megcsodálnunk, példák, amelyeket követnünk kell; mélységes tanulságok, amelyeket nem szabad elhanyagolnunk. Csak azt ismételhajjuk újból, amit már hangoztattunk is: Mikor az élenek, a tevékenységnek, a műveknek és erényeknek ilyen csodáival állunk szemben, mint például boldog Soubirous, boldog De Marillac, boldog Pirotti és az Oltárszentségről nevezett Michela, akkor az életszentség e lángelméinek önkéntelenül is hódolatot és csodálattal adózunk.

Az ily nagy perekben mindig találunk utánzandó példákat. Utánzás azonban nem annyi, mint másolás. Utánozni annyit tesz, hogy mindenekelőtt bizonyos benső sugallatokra hallgatunk, különös megvilágításokban látjuk a dolgokat és különösebb módon megérezzük... Az nem áll módunkban, hogy mindazt lemásoljuk, ami nagyot és magasztosat a szentek műveltek. Nem az a fontos, hogy lehetetlen dolgokra vállalkozzunk; hanem az, hogy amit bármily szerény mértékben megtehetünk, azt igazán akarjuk megtenni! Ezt a gondolatot Leonardo da Vincinek, a nagy ke-

resztény hitvallónak tulajdonítják... Mennyi jó történhetnék, ha mindenki megtenné mindazt, amit a szeretet tágas mezején megtehet. Egy-egy jó szó is megerősíti a lelket, megenyhíti a fizikai fájdalmat. De Paul Szent Vince Szeretet-leányai jól tudják ezt; sok-sok jót tesznek már pusztla megjelenésükkel is, ha nem vihetnek anyagi segítséget.”

Majd a keresztény nevelés szép eredményeit említve, Őszentsége kárhoztalta a sportmérkőzések durva kilengéseit és a női divat szemérmellen voltát. Azután hozzátette: „Az Anyaszentegyház az életszentség igazi tanítója, legigazibb nevelője. Szemléltető példáit tárja a világ elé a szeretetnek, a szentségnek, alázatnak, a magasztos emelkedettségnek, az önfeláldozásnak, mely segítséget nyújt a szenvedőnek. Elénk állítja az első keresztények hősiességét, akiknek emlékezete a Megváltás eme Szentévében még alkalomszerűbb, mint valaha. Napjainkban nagyon vonzzák a tömegeket nem annyira az erőnek, mint inkább a brutális erőszaknak látványosságai. A fiatalságot is meghívják ezekre a versenyekre; pedig itt nemcsak a szerénység szenved, hanem a női méltóságot is lábba tiporják...”

Őszentsége kijelenti, hogy az Üdvözítőtől nyert küldetésénél fogva beszél így. Figyelmezteti erre mindazokat, akik nevelőintézetek vezetésével vannak megbízva, hogy figyelmük ne csak a keresztény nevelés közvellen eredményeire, hanem mindarra is kiterjedjen, ami az emberi méltóságot érinti.

Őszentsége ezután apostoli áldását adta a jelenvoltakra és visszavonult.

A Katolikus Akcióról szóló közleményt csakis a leánykák érdeklődésének fölkelte céljából közöltük az *Ijúságunk*-ban, nem pedig azért, hogy kedves nővéreink már el is kezdjenek valamit e téren. A külföld valamivel előbbre van már ugyan a Szentséges Atya szándékainak megvalósításában, mint mi, de nagyon hátra azért mi sem vagyunk, hála Istennek! Legközelebbi számunkban már beszámolhatunk talán arról az előadásról, amelyet az érseki helynök úr tart majd a közeljövőben budapesti kedves nővéreinknek a Katolikus Akcióba való bekapcsolódásunk módozatairól. Addig is sokat imádkozzunk Szentatyánk e szándékára!

Háromszázados jubileumunk.

1633 – november 29. – 1933

Szent Vince családjának jóakarói tudomásul vették már, hogy a Szeretet-leányai mostanában ünneplik alapításuk harmadik centennáriumát. Párizsban, a Labouré Katalin boldoggávatása tiszteletére december hó 1. 2. és 3. napjain a Notre Dame-székesegyházban megtartott ünnepélyes triduummal kapcsolatban ezt a háromszázados évfordulót is megünnepezték és pedig oly grandiózus keretekben, amelyek — azt mondhatnók, — szinte arányosak voltak a kis Társulatnak a három évszázad alatt történt csodaszzerű felvirágzásával.

Szélesítsd ki sátorod helyét — (Izaiás. 54, 2.) éneklí az Egyház március 15-e reggelén...

De ezen a november 29-én a Társulat maga inkább csak családi körben ünnepelt a bensőséges hála fel-feltörő dalaival. Mindannyiunk szíve-lelke visszaszállt annak a november 29-ének áldott reggelére, amikor még csak de Paul Vince, de Marillac Lujza és az a három-négy falusi leány képviselte dióhéjban az az új intézményt.

Anyaházunkban Boldog Anyánk ereklyéi fölött mondották az első szentmisét. XI. Pius kijelentette már, hogy *de Tuto*, azaz teljes biztonságban nézhetünk már elébe Anyánk szenttéavatásának. Dicső Alapítónőnk vonásain ott az ő ereklyetartójában tényleg a mennyei boldogság visszfénye játszadozik. Megkezdődik a szentmise. Szent András vigiliája miséjének violaszíne annyira emlékeztet dicső Anyánk szenvedésekkel átszótt életére!

Azon időben — mondja az aznapi Evangélium — *áll vala János és kettő az ő tanítványai közül. És ránézvén Jézusra, ki arra járt, mondá: Ime az Isten báránya! És hallá őt szólni a két tanítvány, és követék Jézust. Megfordulván Jézus és látván, hogy utána mennek, kérdé őket: Mit kerestek? Azok pedig mondák neki: Rabbi! Hol lakol? Mondá nekik: Jertek és lássátok! Menének tehát és láták, hol lakik, és aznap nála maradtanak...* (Ján. 1. 35-39.)

Folytatólag elmondja pedig az Evangélium Simon Péter, majd Fülöp és Nathánael meghívását... Vajjon a véletlenség játéka volt-e, hogy de Paul Vince éppen ezen a vigilián, mely az új egyházi év liturgikus ciklusát nyitja meg, gyűjtötte egybe ezeket a szegény leányokat, akiket az isteni Gondviselés a születendő nagy Intézmény alapköveivé választott ki?... Az a gondosság, amellyel Gobillon, de Marillac Lujza első életrajzírója külön ki-

emeli ezt a dátumot: *november 29-én, szent András vigiliáján* — inkább arra enged következtelnünk, hogy a szent Alapító onnanfelülről megvilágosított élő hite szándékosan ezt a napot választotta ki, hogy jövődő tanítványait maga köré gyűjtse; ezzel is az Isten Fiának cselekvésmódját akarván tisztelni... Most, három évszázad után pedig a mi gyermeki kegyeletünk szinte hallani véli az isteni Mester szavait, amit ezen a napon a jövődő nagy Család Anyjához intézhetett: „Te köszál vagy és erre a köszálra épitem majd fel az én házamat, szeretetem házát!”

„Akkor a Szent Miklós plebánián lakott” — jelenti tovább az életrajz. Ott áll még a régi templom, mely az ő imáinak volt tanuja; az a cönákulum, amelyben az Isten Lelke világosította meg. A mai napon különösen ide vágytak a nővér-szívek, azért e nap második ünnepe itt folyt le.

Szent Vince utódja — akit fiatal éveinek emlékei fűznek a Szent Miklós-plebániához, — nyolc órakor itt mondott ünnepélyes nagymisét és pedig római, külön engedéllyel szent Vince miséjét, fehér ornátusban. Mily igazán énekelték a szentleckében: *Isten a világ előtt gyengéket választotta ki, hogy szegénybe hozza az erőseket és a világ felfogása szerint hitványakat és a semminek látszókat...* (I. Kor. 1-2.) E vigiliai szentmise és a Notre Dame székesegyházban tartott diadalmas Triduum között biztató hajnalpír világossága velíti előre a ragyogó déli nap sugarait. *Magnificat anima mea Dominum!*

Délután két órakor megint együtt volt a hálaadó Társulat az Anyaház szentélyében, ahol egyik missióspap, M. Robert, hatásvos és lelkes beszédben emlékezett meg ama kegyelmekről, melyekkel a jó Isten e három évszázadon át elhalmozta a Társulatot. Lelkicsokor gyanánt kiki három jó elhatározással távozott e konferenciáról: hogy Istentől rendelt elüljárói iránt alárendeltséget tanusít, hogy szereti a szegényeket és gyakorolja az alázatosságot.

Az *Ecce quam bonum* és az ünnepélyes *Te Deum* hangjaiban olvad össze a nővérszívek hálaérzete.

Magyar Központunk és nővérházaink legtöbbször is ünnepélyes nagymisében és *Te Deum*-os áldásban, sőt egésznap szentségimádásban köszönte meg a jó Istennek, hogy szép Társulatunkat életre keltette, annyi nehézség és akadály között megőrizte és három évszázadon át kegyelmeinek bőségével elhalmozta, kivált pedig azért, hogy ily nagy Szenteket rendelt alapítójául, mint de Paul szent Vince és de Marillac... nemsokára szent Lujza!

Triduum - ünnepeink.

Amikor Labouré Katalin azt kérte Aladel atyától, hogy elkészíttesse a Csodásérmét, azt is hozzá tette: „Nagy ünnepek, igen nagy ünnepek lesznek...” Mintha csak mostani ünnepeink lebegtek volna jövőbelátó tekintete előtt! A megváltás szent éve Társulatunk számára — Szentatyánk szavai szerint — valóban a Megváltás egész virágzásának és gyümölcstermésének örvendetes learatása, azaz Szentjeink ünneplése.

A boldoggáavatást ünnepélyes triduumok követik. Magyarországon is sok házunkban megtartották már. Kedves beszámolóik érkeztek Vácra, Szekszárdra, Keszthelyre, Szegedre. Nagyjából mindenütt ugyanaz a szerető készülődés és általános lelkesedés. A kápolna mindannyiszor zsúfolásig megtelik áhítatos résztvevőkkel. A gyönyörű szentbeszéddek könnyekig meghatják a hívőket s valamennyien bizalomra kelnek a legjobb Anya leghívebb gyermeke iránt. Szekszárdon 800 érmet és 700 képet osztottak ki a résztvevők között, Vácott a gyermekeken kívül 3000 érmet!

Azt hiszem, valamennyiünket érdekel, ha az „*Anyaház Visszhang*”-jának beszámolóját közöljük ama nagyszabású triduumi ünnepegről, melyet Páris katedrálisában tartottak kedves Boldogunk és a Társulat háromszáz éves fennállásának megünneplésére. Ennek az ősrégi dómnak évszázados boltívei három napon át visszhangzottak a minden kegyelem és szentség forrása: a háromszor szent Isten dicséretétől, a Szeplőtelen Szűznek és irgalmas szeretete eszközének: a Csodásérmének magasztalásától. És a mezők egyszerű, alázatos leánya, aki életében, egy évszázad előtt, még de Quélen érsek előtt is félt megjelenni, csakhogy jobban megőrizhesse Királyának, azaz inkább: Királynőjének titkát; vajjon milyen érzelmek között fogadta ezt a negyvenezernyi, minden korú és minden rangú tömeget, mely egymásután borul lába elé és esedezve kiáltja: *Boldog Katalin, könyörögj érettünk!*

Az ősi katedrális szentélyének árkádjait ez ünnepre arannyal átfogott fehér és kék drapériák közé helyezett délszaki növények díszítik. Jobbról Páris Nagyasszonyának hatalmas szobra karján a kis Jézussal, középen Labouré Katalin az ő dicsőségében. A kereszthajó találkozásában magas oltárt állítottak fel úgy, hogy a miséző a közönség felé fordul, akárcsak a Szentséges Atya Rómában, a szent Péter bazilika kupolája alatt.

November 30-a estéjén volt a megnyitó. Erre a Csodásérmé-társulatának különböző fokozatai: a kis apródok, lovagok, vitézek voltak hivatalosak, hozzátartozóikkal együtt. Egész légióval szállították őket az autókárok, autóbuszok és egyéb járművek a székesegyház elé. Számukat erősen meg kellett szorítani, mégis 6000-en voltak. Valamennyien fehér sapkával. Egyik kezükben rózsaszínű papírlapot a közös korális ének szövegével, a másikban pedig az ünnepegre előkészületül végzett

imák, szentáldozások, önmegtagadások s egyéb erénygyakorlatok beszámolóit szorongatva. Közben-közben egy-egy kornett hajol anyai szeretettel a kis ájtatoskodók fölé, példás rendben tartva ezt a sok ezer apróságot. A gyönyörű együttes ének után az aranyzavú Doucet lazariszt missióspap beszél hozzájuk, elébük tárva Labouré Katalin életének szent példáit. Majd a Csodásérmére irányítja tekintetüket s egyenkint beszél a keresztről, a két Szívről, a csillagokról, de még a csűf kigyóról is.

Ekkor újból énekre zendül a gyermekesereg s hosszú, zárt sorokban indul meg az oltár felé. A selyemzászlócskák bájosan lobognak. A vállaikon vitt szobrocskák: Gyermek-Jézus, szent Angyalok, boldog Katalin, szent Szűz szinte mosolyogni látszanak az alattuk elterülő piros arcocskákat és szőke fejcskék hullámozó tengerére. Az oltár előtt elkészített óriási tartóba egyenkint beledobják az imáik és erénygyakorlataik számát tartalmazó cédulákat, mialatt a szülők a karzatról nézik őket s örömkönnyek közt adnak hálát Istennek gyermekeik buzgóságáért. Végül az Úr Jézus szentségi áldásában részesíti kis kedveltjeit.

1. nap. — december 1. Péntek. — Ezen a napon különösebben szent Vince két nagy külső családja ünnepelt. A *Szent Vince Konferenciák* 250 tagja volt jelen, általános és párisi elnökükkel élükön, továbbá a *Szeretethölgyek* és a *Marillac Lujza-mű* fiatalleányai töltötték meg a hatalmas dóm jelentékeny részét. Az esti ájtatosságnál ott látjuk Amália portugál királynő öfelségét is, nővérével, a spanyol trónörökösnével. Bájos egyszerűséggel jelenti ki, hogy mint azelőtt a lisszaboni, most pedig a versailles-i Szeretethölgyek egyesületének tagja jött ide.

A mára meghívott szerzetes-társulatok is nagy számban képviselték magukat. A kornettek is gyönyörűen fehérlettek és egészen betöltötték az egyik oldalhajót. Legjobban feltűnt azonban a szemináriumi kis nővérek fekete kapója, akik nagy autóbuszon érkezve, felváltva minden egyes ünnepegre eljönnek és sűrű sorokban foglalják el az oltár előtti teret. Oly ájtatosak és összeszedettek s annyira távol vannak minden világi izgalomtól, mintha csak most végeznék elmékedésüket a Bac-utcai szentélyben. Miután a Norte Dame székeskáptalanja — a stalumokban ott látjuk, még pedig első helyen főtisztelendő generálisatyánkat és Scognamillo urat, Katalin nővér perének buzgó referensét, — elvégezték a kánoni hórakat, Maglione apostoli nuncius megkezdte az ünnepélyes főpapi nagymisét. Az énekkart Szent Lázár szeminaristái alkották a Notre Dame karnagyának vezetésével.

A mai szentbeszédet a Xavéri szent Ferenc plebánia lelkipásztora mondta, akinek saját szavai szerint legnagyobb kiváltsága, — amiért a többi plebánosok ugyancsak irigylik, — az, hogy de Paul szent Vince, de Marillac Lujza és boldog Labouré Katalin ereklyéi az ő plebániája területén vannak, amelyhez a kettős Anyaház is tartozik.

Az ünnepélyes szentségi áldás végén a jelenlevők serege az oltárhoz tódult, mely előtt két pap nyújtotta csókra boldog Katalin ereklyéit.

2. nap — December 2. Szombat. — A triduum második napja a hó első szombatján különlegesen máriás ünnepség volt. A szemináriumi kis nővérek reggel ugyan még ott vannak az oltár lábánál, de az esti ájtatosságnál már át kell engedni helyüket Szűz Mária gyermekeinek, akiknek fehér fátyola mint hullámzó tenger önti el az egész földszíntet.

Ötezer fiatal leány öltözködött fehérbe. Ez az egyöntetű szín oly szépen kifejezi lelkületük és vezetésük egyöntetűségét! Jelvényeik azurkék színe oly szépen illik a ruhák fehérségéhez és jelképezi azt a szüntelenül ég felé irányuló törekvést, mely társulatukat jellemzi. Nem csoda, hogy ez a látvány elragadta a Szentséges Atya szívét is, amint most a magas karzatokra húzódó tömeg is elragadtatással szemlélte ezt a ritka látványosságot.

Főtisztelendő P. Labouré jézustársasági atya, Boldogunk rokona, lépett a szószékre s természetesen a Boldog fiatal éveinek érényeiről, a társulatba való hivatásáról, a rendkívüli kegyelmekkel való hű közreműködéséről beszélt.

A gyönyörű éneken valamennyien résztvettek, az ének szövegét két papíron tartván kezükben.

Az egyes szervezetek külön zászlóik alatt jelentek meg. Nem a régi, nehézkes zászlók voltak ezek, hanem a nagyontisztelendő anya utasítása szerint a római zarándoklatra egészen egyformán készített zászlók, melyeken csak a Csodásérem képe és az illető szervezet neve látható aranyhímzéssel. Most megmozdulnak a zászlók és a szervezetek zárt sorokban követik őket az oltár felé, ahol félkörben veszik körül a legmértősebb Oltáriszentséget. Majd egy gyönyörű felajánlási imát mondanak el együttesen, melyet a szentségi áldás követ.

3. nap. — December 3. Vasárnap. — Erre a napra mindenki hivatalos. Reggel félnyolckor főtisztelendő generális-atyánk miséznek. A rendkívül nagyszámú áldozók között igen sok Mária-gyermeket is látunk kék szalaggal és a jelvényes fehér sapkával. A szentmise végén főtisztelendő igazgató-atyánk különösebben óhosszú is intézi szavait.

Féltízkor Verdier kardinális úr mondott főpapi nagymisét. Ami fényt és pompát az Egyház ily alkalmakkor csak kifejthet, az mind megvalósult. Jelen volt a fővárosnak úgyszólván egész papsága, hogy részvételével emelje az istentisztelet fényét. A nép szinte megostromolta a székesegyházat és az az ünnepélyes körmenet, melyet a párisi egyházmegye főpásztorja a hatalmas papi segédlettel együtt a székesegyház körül tartott, minden elképzelhető pompát és ragyogást felülmúlt.

Már egy órája érkezik a tömeg. Ellepi a főhajót, a mellékhajókat, az egyik baloldalt kivéve, mely most is a nővérek számára fenntartott hely. Megtelnek az oldalkápolnák és a karzat is teljesen. A bejáratnál egyes nővérek Csodásérmeket osztogatnak az érkezőknek (tízszernél többet osztottak!), mások a Boldognak képét, ünnepi emléket, stb.

A szónok igen szerencsés párhuzamot vont a Szepültelen Fogantatás két hírvivője: Labouré Katalin és Soubirous Bernadette között.

A szentségi áldás végén sok ezer torokból hangzik fel a *Te Deum*, majd a kiosztott Csodásérem általános megáldása és felvétele következik a szószékről. S miután ez a sok ezer meghajtott fő a szentségi Jézus áldásában részesült, a Notre Dame templom nagy harangjainak zúgása közepette távozik. De még odakünn sem szűnik meg a fény és pompa! A székesegyház gyönyörűen kivilágított portáléjának relief-képeiben még sokáig gyönyörködhetik és élvezheti azt a remek tűzijátékot is, melyet a sötét éjszakában Boldogunk tiszteletére és az ünnep fényének emelésére rendeztek.

A nővér-életből.

Napfoltok.

A világtörténelem egyik fátyollal borított évében történt. Útra készülődött egy szerető szívű édesanya és féltve őrzött, serdülő leánykája. Az utazás bizony, világraszóló esemény az olyanoknál, akik mindig otthon vannak. Az édesanya meg már nem is volt éppen fiatal.

Az utazás költségeinek előteremtése sem oly csekély dolog egy szegény özvegy háztartásában! Bizony, több hónapig kellett takarékoskodni, igényeiket leszorítani, sok mindenről lemondani, míg végre együtt volt a kívánt összeg. De mindez szinte gyönyörűség volt számukra, hiszen oly édes lesz a jutalma: Az édesanya annyi év után először látja majd meg Istennek szentelt leányát a szép kornettban! A hugocska is először látja majd így boldog nővérét!

— Meg fogjuk őt lepni! Nem is írjuk meg, hogy jövünk. Annál nagyobb lesz a viszontlátás öröme! — Hogy fog majd örülni! A többi kedves nővér is bizonyára vele örül majd! Hiszen a szentek mindig megosztják örömeiket.

— De odatalálunk-e a vonattól? — Jó emberek majd eligazítanak. — Én már láttam is álmomban a zárda kapuját. Oly hívogatólag tárult ki, mintha azt mondta volna: „Jöjj, légy te is Jézus menyasszonya!”

Kedves tervezetek között végre felvirradt az elutazás boldog napja. Hosszú az út. A beteges édesanyát nagyon megviseli.

— Sebaj, majd kipihenem a leányomnál ott, az áldott, szent falak között. . . Mily erőladó búvszer a reménység! Végre utolsó zökken a vonat, s megáll.

— Megérkeztünk! . . . A kényelmetlen, éjjeli utazás fáradalmait s kellemetlenségeit egészen elfeledtetni velük az öröm.

Itt vagyunk. Milyen nagy állomás! Most merre, hová? — Kérem szépen, messze van ide az irgalmasnővérek zárdája? —

Nincs messze. Csak tessék erre, meg arra! — Na, ha nincs messze, úgy gyalog is elmehetünk... De bizony, elég messze volt. Már majdnem félórája mennek.

— Bír-e még jönni, édesanyám? — Bírok, kisleányom. Majd csak odaérünk! Nem vagy nagyon éhes? — Nem gondolok én most az éhséggel. Hiszen mindjárt ott leszünk. Ez az az utca. Mennyi is a házsám? Hála Istennek, itt vagyunk! — Hogy dobog a szívem! Na most! — Jaj, alig merem kinyitni!

Kinyitják a külső kaput. Belépnek. Csend. Belül még egy ajtó. Megtalálják a csengőt, csengetnek. Néhány percnyi izgatott várakozás. Végre nyílik az ajtó s megjelenik egy sietősnek látszó nővér. — Mit akarnak? — hallatszik szárazon, barátságtalanul. A hugocska szája sírásra pittyed. — Leányomat, N. nővért jöttünk el meglátogatni. — Nincs itthon. Elutazott. — Ezzel becsukódik orruk előtt az ajtó, s a nővér megy a dolgára.

Leírhatatlan pillanatok következtek erre. Egy szeretetében megsebzett anyai szív, egy álmaiban csalódott leánylélek sajtó fájdalma! Visszamehettek tehát egy kis pihenés, egy jó szó nélkül, sőt még csak azt sem tudhatták meg, hol van az, akinek kedvéért ezt a sok áldozatot hozták.

A nemeslelkű édesanya nem panaszkodott. Meg sem írta leányának ezt a szomorú csalódását. Halála előtt azonban még egyszer látni szeretne volna őt. Levelet írt tehát neki. Megkérdezte, elmehet-e hozzá, otthon találja-e. Így is igen boldog volt a viszontlátás. Csak a hugocska árulta el, hogyan jártak egyszer, amikor látogatóba jöttek. És ezekután ne is csodálkozzunk rajta, hogy soha nem lett belőle Jézus mennyasszonya.

A jó portás-nővér ugyanis nem csinált a dologból lelkiismereti kérdést. Éppen nagytakarítás volt, be sem jelentette tehát a szolgáló-nővérnek, hogy kik jöttek és kit keresnek a portán. De aki olvassa ezt, értse!

Kedves jó portás-nővérek, legyetek foltnélküli, melegítő, világító napsugarak! A világ rajtatok keresztül látja és bírálja meg az egész nővércsaládot, sőt az egész Társulatot is. Te pedig, kedves nővérem, aki nem a portánál vagy, tarts te is lelkiismeretvizsgálatot. Szavaddal, modoroddal vagy nemtörődőségeddel nem bénítottad-e meg te is egyik-másik Szent Vince családjára felé törekvő fiatal lélek szárnyait? Ha nem, akkor boldog vagy. De ha igen, ... mily nagy a felelősséged!

Hítbuzgalmi lap. Megjelenik havonta, júl. - aug. kivételével. Kiadja: az Irgalmás-nővérek Tartományi Elüljárósága Budapest I. Nagybaldogasszony-útra 27.

FELELŐS SZERK. ARONFFY FERENC. C.M. IRGALMAS NŐVÉREK HÁZINYOMDÁJA FELELŐS VEZETŐ: LAISZKY JENO



A mi Szent Anyánk!

Előkészülete Szent Vince vezetése mellett.



5. Lelkének békessége.

Ama megpróbáltatások elmúltával, melyeket az isteni Gondviselés azért bocsátott rá, hogy később sok szenvedő lélek vigasztaló angyala lehessen, kínos bizonytalanságban gyötrődött. „Szeretném — írja, — nyugodtan bevárni azt az Istentől rendelt órát, mely méltatlanságom miatt késik annyira.” — De csakhamar hozzát teszi: „Nagyon kívántam az elmúlt napokban, jó Atyám, hogy Istennek ajánljon és kérje őt, hogy az ő szent akarata teljesedjék rajtam minden nyomorúságom mellett is. Teljes alázattal kérem ezt atyám és bocsássa meg, hogy annyit zaklatom.”

Ezt a kérését gyakran megismételte. Szent Vince azonban jól tudta, hogy nem szabad megelőznünk a Gondviselés óráját, mert „Isten szeliden és békésen sugall és szeretettel hajlít arra a jóra, amit tőlünk kíván.” — És „mindentől félnünk kell mindaddig, amíg el nem jutottunk a szent közömbösségre, mert ez a tökéletesség állapota.” — Tehát folyton nyugalomra intette Lujzát.

„Legyen csak Üdvözítőnk kedves gyermeke, alázatos bizalommal telve. Várja be türelemmel imádandó szent akaratának megnyilatkozását!”

„Nyugtassa meg szívét! Mindig kedves lesz az Üdvözítő előtt, amíg követi és tiszteli az ő szent nyugalomát.”

„Ne nyugtalankodjék fia miatt. Bizza egészen a jó Isten szent tetszésére. Ő maga irányítja ezeket a kicsiny, gyöngéd lelkeket.